

Den skäggiga Geten. Långskagg.

Det var en gång en get som hade långt ^{långt} skägg. Den hade tre killingar. Så kom det snö på marken. Geten tittade ut genom fönstret. Det kom en vindpust och ruskade ner löven från träden. Hon bad killingarna stanna inne, medan hon gick ut och åt löv, så skulle hon ha så ^{god och} kraftig mjölk, när hon kom in igen. Hon bad dem också att regla dörren och ^{sade} att om någon bad dem om att få komma in, så gjorde de klokast att be honom sticka in foten, så att de kunde se på foten om det ^{verkligt} var deras mor som var där.

Haren och räven och vargen var där ute. Haren kom till dörren. "Vem är där vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten. Släpp in mig!" ^{sade} haren. "Stick in din fot, så ^{får} känner vi ^{se} igen om det är vår mors fot!" ^{sade} de. Haren stack in sin fot. En av killingarna fick fatt i en yxa. Han högg av foten på haren, och den sprang åstad på tre ben och stortjöt.

Sen kom räven till dörren. "Vem är det som är vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten, släpp in mig!" ^{sade} räven. "Stick in din fot, så ^{får se} känner vi ^{igen} om det är vår mors fot!" Rävnen stack in sin tass. En av killingarna fick fatt i yxan och högg av foten på räven, så att han sprang sin väg på tre ben och stortjöt.

Sen kom vargen till dörren. "Vem är det som är vid dörren?" ^{frågade} killingarna. "Jag är ~~den skäggiga~~ ^{Långskagg} geten, släpp in mig!" ^{sade} vargen. "Stick in din fot, så ^{får se} känner vi ^{igen} om det är vår mors fot!" Vargen stack in sin stora raggiga tass. Då trodde killingarna att det var deras mor som var där, och de öppnade för henne. Men vargen tog genast de tre killingarna med sig och

tänkte äta upp dem så snart han blev hungrig.

Sen kom deras mor till dörren och inte kunde hon hitta killingarna. Hon började gråta. Så gick hon upp på taket till harens hus och där började hon skrapa ner smuts och sot på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig sitta i fred vid elden eller att koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ haren. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten och gick sin väg.

Sen gick hon upp på taket till rävens hus och började skrapa smuts och sot ner på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ räven. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten igen.

Sen gick hon bort på taket på vargens hus och började skrapa ner smuts och sot på spisen. "Vem är det där oppe som inte låter mig koka min gryta?" ^{sade} ~~sa~~ vargen. "Rudderuddera, rudderuddera, rudderuddera", ^{sade} ~~sa~~ geten. "Kom ner och ät lite kött", ^{sade} ~~sa~~ vargen.

Geten kom ner och hon började äta köttet. Men hon kunde inte få ner ett dugg, för det var inte nog salt på det. Då ^{sade} ~~sa~~ vargen att det fanns en stor säck salt hos räven. Vargen och geten gick dit och såg säcken hänga på grytkroken.

Geten bad vargen stiga upp på hennes horn och det gjorde han. Då gav geten en stöt med hornen under vargens hjärta, så att vargen föll ner död med det samma.

Sen gick geten in i vargens stuga, då hon vände tillbaka, och där fann hon sina tre killingar. Sen tog hon dem med sig hem, och det behöver inte sägas att de allesamman var hjärtans glada.